

Українські Вісник

Середа, 8 жовтня 1947 р. — Число 71 (129) Рік III

Mittwoch, 8. Oktober 1947 — Nr. 71 (129) Jahrgang 3

Засновано міжнародну комуністичну організацію

НОВИЙ-УЛЬМ. (УВ.) 6 жовтня. Як подало англійське радіо ББС, вся комуністична преса в різних європейських країнах приділила вчора багато місця повідомленню про утворення міжнародної комуністичної організації — першої після розпуску 3-го комуністичного Інтернаціоналу в червні 1943 р. Таке рішення ухвалено в Польщі наприкінці вересня на засіданні комуністичних партій СРСР, Югославії, Болгарії, Румунії, Польщі, Угорщини, Франції, Чехо-Словацької й Італії. Советська агенція ТАСС опублікувала вчора в цій справі комюнікат і резолюції варшавського засідання. Там було ухвалено утворити Інформаційне бюро в Београді, що має координувати діяльність окремих комуністичних партій. В резолюціях говориться про загрозу англо-американського імперіалізму і виставляється СРСР як зразок демократизму й прогресу.

Як повідомило сьогодні німецьке радіо, вчора в Београді вже утворено Інформаційний комітет нового Комінтерну. Комітет видаватиме свій офіційний листок.

Консерватори миряться... з соціалістами

Партійний конгрес у Брайтоні. — «Ліве крило» перемогло

Брайтон. (АП) 3 жовтня. На щорічному конгресі консервативної партії прогресивне крило, що протягом останніх місяців помітно висунулося на середній план, здобуло знаменну перемогу, коли делегати майже одностайно висловилися за те, щоб на випадок повалення лейбористського уряду зберегти частину націоналізації. У багатьох резолюціях партія гостро критикувала політику лейбористського кабінету і вимагала „цілковитої зміни метод і особливостей“ як найпершу передумову відужання Англії.

В економічній програмі, проголошеній колишнім міністром закордонних справ і теперішнім заступником провідника парламентської опозиції А. Іденом, партійний конгрес обстоює „утворення справжнього проводу країни, який мав би мужність, розуміння і діловитість“. Інші пункти економічної програми такі: усунення небезпеки інфляції

шляхом вирівнювання бюджету, програма капіталовкладів і зменшення податків для нижчих ступнів прибутків; нова орієнтація зовнішньої політики в напрямі пристосування до інтересів імперії; підвищення продукції на експорт („так щоб ми мали лишки, а не брак“); ліпше постачання сільського господарства в інтересах забезпечення постачання харчами і збереження доларів для салати імпорту харчових продуктів; припинення дальших націоналізацій і повернення до приватної ініціативи і, парешті, обмеження державного контролю.

Іден висловив думку, що для Англії є лише дві можливості розвитку. Одна з них — соціалізм, що за словами Ідена, фактично означало б перетворення всієї промисловості на велетенський державну монополію, а друга та, — продовжував він, — „що я минулого року назвав формою демок-

ратії, за якої все майно нації перебуває в руках окремих громадян“.

Брайтон. (ББС). 4 жовтня. На сьогоднішньому прикінцевому засіданні консервативної партії делегати прийняли резолюцію, що осуджує як комуністичну, так і фашистську діяльність в Англії. Делегати висловили жаль з приводу поширення комуністичного впливу в тред-юніоніах. На засіданні виступив Черчил, підтвердивши ще раз, що консервативна партія підтримує зовнішню політику Бевіна. Зокрема він робив наголос на потребі співпраці з США і хвалив США за її рішучу поставу супроти Совєтів.

Лондон. (ББС). 4 жовтня. Як зазначив кореспондент ББС у своєму коментарі з приводу конгресу консерваторів, для сьогоднішнього засідання характерне те, що вони вже не заперечували потреби господарського планування.

Навколо питання італійських колоній

ЛОНДОН. (Дена-Ройтер). 3 жовтня. В Лондоні відкрилася сьогодні конференція з приводу майбутнього італійських колоній. На голову обрано італійського представника Ноела Чарлза. Серед головних пунктів порядку денного стоїть питання про вибір комісії чотирьох великодержав, що має подорожувати італійськими колоніями і потім висунути рішення про їх майбутню форму управління. Італійські дипломатичні кола в Лондоні гадають, що

цю справу остаточно можна вирішити лише через 2 роки.

В Римі вважають, що СРСР підтримає вимогу Італії щодо повернення їй її колишніх колоніальних володінь, зокрема в тих областях, де італійські інтереси натрапляють на інтереси англійські.

РИМ. (Дена-Ройтер). Як повідомляють з Риму, Італія намагається стати опікуном своїх колоній, що буде відповідальним перед Об'єднаними Націями. За повідомленням

кореспондента агенції Ройтер, є три можливості розв'язати колоніальну проблему — передати опіку над колоніями: 1) одній нації, 2) спільно декільком державам і 3) —самій Італії.

ЛОНДОН. (АП). Міністер закордонних справ Бевін в одному листі до делегатів прохав якомога швидше дослідити відносини в Еритрії, Італійському Сомалі, Кіренгаїї і Триполітанії.

Бідо веде переговори в США

ВАШІНГТОН. (ЮП). 3 жовтня. Після того, як президент Трумен, а також міністер закордонних справ Маршал знову підкреслили, що в рамках американської допомоги Європі першість буде дано Франції й Італії, тепер президент Трумен прийняв французького міністра закордонних справ Бідо. Крім того, Бідо мав наради з заступником американського державного секретаря Ловетом і міністром сільського господарства Енгерсеном. Бідо відмовився повідомити про предмет нарад, однак підкреслив, що він дуже „шляхетливий“ і „сповнений віри в майбутнє“. Під час цих візит французького міністра супроводив французький амбасадор Бонне. Він сказав, що Бідо висловив президенту Трумену глибоку вдячність Франції за дотепершню велику допомогу США і за його, Труменова,

старання домогтися дальшої допомоги для Франції. Як додатково зазначають з французьких джерел, Бідо повідомив американського президента, що, доки Маршалів план не стане чинним, Франція потребуватиме щомісяця щонайменш 120 мільйонів доларів, щоб французька економіка не могла збанкрутувати.

На запитання, чи Трумен пообіцяв Франції ще зб'яжжя додатково, Бідо відповів, що він не намагався одержати від Трумена будь-яких обіцянок. Під кінець Бідо дав зрозуміти, що не виключено, що Франція буде незабаром змушена запровадити drastичні обмеження свого імпорту.

Жиди за поділ Палестини

НЬЮ-ІОРК. (Дена-ІНС). 3 жовтня. 8 голосами проти 1. (5 утрималися) головний комітет ООН ухвалив рекомендувати поставити на порядку денний сесії ООН арабську пропозицію про обмеження жидівської еміграції до Палестини. Цю пропозицію подали у вівторок делегати Єгипту, Лівану й Іраку. Бразилія, Чиле, Куба, Індія, Мексика, Сирія,

Советський Союз і США висловилися за прийняття цього питання на порядок денний, Нова Зеландія голосувала проти, Польща, Китай, Франція, Люксембург, Англія утрималися.

НЬЮ-ІОРК. (ББС). 4 жовтня. В Палестинському Комітеті представник Лівану виступив сьогодні проти поділу Палестини.

Советський Союз і США висловилися за прийняття цього питання на порядок денний, Нова Зеландія голосувала проти, Польща, Китай, Франція, Люксембург, Англія утрималися.

НЬЮ-ІОРК. (ББС). 4 жовтня. В Палестинському Комітеті представник Лівану виступив сьогодні проти поділу Палестини.

Останні

Сталінова відповідь

НЬЮ-ІОРК. (РШТ). 6 жовтня. Вістка про утворення Міжнародної комуністичної організації викликала заперечення в колах Об'єднаних Націй. Поводяться, що прірва між Сходом і Заходом ще більше поглибитися. Утворення нового Комінтерну розглядають як Сталінову відповідь на Маршалов план.

Вибори в Саарщині

СААРБРЮКЕН. (Зюдвестфунк, РШТ). 6 жовтня. В Саарській області відбулися вчора вибори до першого ландтагу. Населення голосувало за ті партії, які обстоювали не лише економічне приєднання Саарщини до Франції, а й позитивну відокремленість від Німеччини. Перше місце здобула християнсько-соціальна партія. З 50 мандатів до ландтагу вона одержала 26, соціал-демократична партія — 17, комуністи 2 і демократи — 3. З чотирьох названих партій лише комуністи були проти волеївної автономії Саарщини в межах Німеччини.

Що з советсько-іранською нафтовою угодою?

ТЕГЕРАН. (РШТ, ББС). 6 жовтня. 83-ма голосами проти 12 (11 утрималися) Іранський парламент висловив довіру урядові міністер-президента Кавваме Султана. Міністер-президент сказав, що питання нафтової угоди між СРСР та Іраном обговорюватимуть на закритому засіданні парламенту.

Ощадити харчові продукти

ВАШІНГТОН. (Зюдвестфунк). 6 жовтня. Державний секретар США Маршал і міністер сільського господарства Ендерсен закликали вчора американський народ ощадити харчові продукти. Харчові продукти в цей критичний час — вирішальний фактор світової політики, сказав Маршал. За браком харчів європейська економіка може збанкрутувати. А це лаєзоє б знаки в цілому світі. Ендерсен заявив, що Америка має оголосити війну голоду. Потім виступив міністер торгівлі Геррмен.

Комуністичний наступ в Манджурії

НАНКІН. (РШТ). 9 жовтня. Комуністичні частини розпочали в Манджурії наступ. Сам Чан-Кайшек керуватиме протиінстаутом урядових військ.

Повалено данський уряд

КОПЕНГАГЕН. (ЮП). 5 жовтня. 89 голосами проти 69 висловлено 4-го жовтня вотум недовіри ліберальному кабінетові данського міністер-президента К. Крістесена що опирався на меншість (38 міль із 148). Як заявив Крістесен, він передбачав такий поворот справи і мав намір запропонувати королеві Фредерікві владштувати нові вибори, чого також домагалися соціал-демократи (48 мандатів). Пропозицію про недовір'я урядові висунули радикал-ліберали, будучи незадоволені з політикою уряду щодо шведського Шлезвіку. Уряд обстоював приєднання шведського Шлезвігу до Данії. Комуністи відтрамали вимогу соціал-демократів і радикал-лібералів, тоді як консерватори заявили, що загальні вибори не вирішать проблеми шведського Шлезвігу; вони запропонували владштувати з його приводу референдум.

До наших передплатників

Просимо наших передплатників, коли на місцях не можуть вони виступити передплати на німецькій пошті або в листовій, то хай відсилають до Адміністрації нашого часопису.

* АНКАРА. (ББС). 5 жовтня. Шеф турецького генерального штабу ген. Амуртах в супроводі представників турецького військового командувача відлетів сьогодні до США. Мета його подорожі — налагодження особистого контакту між генеральними штабами обох країн. По дорозі з США він зупиниться в Лондоні і матиме нараду з фельдмаршалом Монтегері, шефом англійського генерального штабу.

* ВІДЕНЬ. (Зюдвестфунк). 5 жовтня. У Відні швидко коалітична група, що є відповіддю за піднесення бойки під будинок комуністичної партії Австрії.

* АМСТЕРДАМ. (ЮП). 3 жовтня. Голландська королева Вілгельміна, що деякий час тому захворіла на бронхіт, передала тимчасово регентство престолонасліднику принцеві Юліану. Королеві Вілгельміні тепер 67 років, на голландський престол вона прийшла в 1898р.

* ГААГА. (Радіо-Мюнхен). 5 жовтня. Голландська державна Рада ухвалила закон, на підставі якого принцеса Юліана стає тимчасово регенткою.

* КАІР. (КП). 3 жовтня. Середній Схід перебуває під загрозою епідемії холери в Єгипті й Індії. До обох країн прибули перші літаки США й Англії з декількома мільйонами ампул вакцин. Протягом лише одного дня в Єгипті померли 64 чоловіки.

* НАНКІН. (ЮП). 3 жовтня. Китайські урядові частини відвоювали в комуністів порт Чифу — південно-західний у провінції Шаньдзі.

* БУДАПЕШТ. (Зюдвестфунк). 5 жовтня. Угорський міністер фінансів відлетів вчора до Москви, щоб продовжити торговельно-фінансові переговори.

* БУКАРЕШТ. (Радіо-Мюнхен). 5 жовтня. В Букарешті відкривається сьогодні 18 конгрес соціалістичної партії Румунії.

* ЛОНДОН. (ББС). 4 жовтня. Сьогодні вирушають до США дві англійські делегації, щоб взяти участь у нарадах з приводу перерозподілу окупційних витрат на англо-американську зону, друга — делегація експертів, учасників паризької економічної конференції. Вони консультуватиме американців у справі економічного зйігу 16 європейських країн до Маршалового плану.

* РИМ. (ББС). 5 жовтня. Італійські Установчі Збори висловили урядові де Гаспері, що складається (уряд з християнських демократів, вотум довір'я після того, як було відхилено пропозицію 4 партій (у тому числі й комуністів) про недовір'я. (Під кінець комуністи забрали свою пропозицію назад). Дебати тривали 16 годин і були настільки напруженими, що дійшло навіть до бійки.

* КОПЕНГАГЕН. (ГА). 5 жовтня. 28-го жовтня в Данії відбудуться нові вибори.

* БУКАРЕШТ. (ББС). 5 жовтня. Наступної п'ятниці почнеться процес проти лідера опозиційної селянської партії Румунії Ю. Машу та інших членів його партії.

* ЛОНДОН. (РШТ). 5 жовтня. Як подає англійська преса, до березня наступного року англійська збройна сила буде зменшена до 700000 воїнів, головю за рахунок виведення військ з Індії, Бірми й Палестини.

* БЕРЛІН. (Радіо-Мюнхен). 5 жовтня. Учора відкрився в Берліні перший конгрес німецьких письменників — перший після кангуляції Німеччини.

* НЬЮ-ІОРК. (ЮП). 4 жовтня. А. Виттсман, заступник советського міністра закордонних справ, відхилив запрошення лідера Рувелат взяти участь у радіодискусії.

* БАТАВІЯ. (АП). 5 жовтня. Генерал-губернатор Голландської Остії д-р ван Муж іроголоєв утворення напівавтономної області в Індонезії, що салдатується з частин сільської Суматри, окупованих голландськими військами.

Проти кого бореться Україна?

Політичне положення у світі починає змінюватися в користь українського народу. Коли в часи війни західні демократичні держави мусили рахуватися з Советською Росією, якої вони ковчево потребували, щоб зломити силу нацистичної Німеччини, то нині немає вже тої koniecznosti, і західні демократичні держави віднаслідки свободи у веденні своєї світової політики. Навпаки, російсько-большевизний імперіалізм та комуністична пропаганда Москви в усьому світі загострила чужиність західної демократії проти московського тоталітарного комунізму та російського імперіалізму.

В такій ситуації починає вже й впливова преса писати про потребу визволення України, як засіб до ослаблення московського імперіалізму. Про справу визволення України вже без подразнення стане говорити й відповідальний державний муж та без страху, що його думка, зрештою для справедливої справи України, може викликати гнів Кремля. Одним словом, інші обставини на загал корисніші для ясного ставлення справі визволення України, як актуальної справи світової політики.

Якщо тепер західні демократичні країни шораз виразніше звертаються проти Москви, то для українців дуже важко висвітлити проти якої Москва звертається світ західної демократії, — тільки проти світового комунізму, для якого Москва є нині столицею, чи теж проти російського імперіалізму взагалі?

Читаючи американську пресу та слухаючи промови людей рішальних в американській закордонній політиці, можна мати враження, що ця справа для багатьох не ясна. Одні говорять про свинення комунізму, другі про свинення російського імперіалізму, як такого. Перші, підкреслюючи в першу чергу небезпеку комуністичного опанування держав Європи, періодічно протестують проти Росії російському комунізму. Вони навіть нерідко висловлюють доброту та інші симпатичні прикмети російського народу, а всю вину винищення світового

замішання звалюють тільки на комуністів.

Такий підхід помилковий. Україну, Польшу, балтійські держави та Фінляндію завоювала так само Росія царська, як й іншіши комісарська. Опанувати морські проливи Босфору та Дарданелів намагалася так само біла Росія, як і нинішня червона. Значить, політичні цілі білої та червоної Росії ті самі, тільки методи поступовання дещо відмінні. Большевики примінюють терор універсальний, царський уряд стосувався його у відокремлених випадках та не так брутально. В тім і різниця.

Неясність підходу серед західних народів до Москви є теж головною причиною, чому нині на заході немає майже ніякого впливу щодо політичного укладу Східної Європи на випадок упадку комуністичної диктатури в Москві. Що мало б наступити на випадок розвалу СССР: відбудова Росії більше чи менше демократичної, чи розбиття Росії на національні держави, з примченням права самоозначення народів?

Зрештою, не можна дивуватися цій неясності поглядів у західній дипломатії чи журналістиці, коли навіть серед заінтересованих народів немає ясної думки про те, що могло б статися на випадок розвалу СССР, доконаного чи то в наслідок зовнішнього удару чи в наслідок внутрішньої революції.

Трафаретно повторюється у нас клич — „Самостійна Україна“ та рівночасно практичні політичні потягнення говорять менше ясно.

Безперечно, терор і гноблення України большевиками протягом останніх тридцяти років звертають усю увагу та вістря українського визвольного руху проти червоної влади над Україною. Психологічно та чуттєво не зрозуміле, як вірхова акція проти того, що нас всіх безпосередньо болить. Однак, логічно це не дається оправдати, бо різниця поміж червоними росіянами та білими лежить тільки в способах їх боротьби за посідання України. Цілі всіх росіян ті самі: не випустити України із своїх рук.

(За „Свободою“).

Советські маневри

Берлінський кореспондент англійського журналу „Ньюз Кронікл“ пише, що останнім чабом на стратегічній точці советської зони Німеччини стягається більші з'єднання советських військ, у тому числі й танкової частини, щоб на всякий випадок бути готовими до виступу, що можуть постати по невдачі листопадової конференції, яка має відбутися в Лондоні. Це пересування військ розвивають як звичайні маневри, але в них добачають також деяку нервовість СССР.

Протягом останнього місяця лише в одному Шверіні наказано 500 родивим упродовж 18 годин залишити свої мешкання і зробити місце для советських військ.

До Ваймару прийшло багато військ Шпрітських грабунки. Кажуть, що советські воєнки грабують не тільки

в шмів, а й у советських старшин. Недавно пограбували вони одного советського генерала.

В Берліні опінують рухи советських військ як охоропний засіб, бо, як кажуть, Совети бояться нападу.

Як повідомила на початку минулого тижня американська пресоагенція АП на підставі інформації з англійських кіл у Берліні, літні маневри советських військ у районі Ваймару і на південь від Дрездену закінчилися. Повернення військ на зимові квартири в російській окупційній зоні дало, очевидно, привід вісткам, що їх опубліковано в Лондоні, про скупчення російських збройних сил на стратегічно-важливих пунктах. Маневри не були, мовляв, таємними, і російські війська повернулися на свої попередні позиції. („Мюнхер Міттар“).

Франція сьогодні

Один з провідних політиків лівого крила англійської лейбористської партії, Р. Кросман, був кілька годин у Західній Європі і пішов в англійським тижневику „Де Брейтсмак енд Нейшен“ про сьогоднішню Францію.

„Не важко відгадати, чому комуністи нагло підняли голову. Внутрішні ставовище країни погіршується з мислю на мисль. Контрольована урядом економіка — це просто наслідок. Звертаючи до громадян, щоб вони зберегли таку дисципліну, як в Англії, не мають смілку — Нинішній французький уряд не здатний до будь-якої ініціативи.

Уряд не кермує. Він слабо реагує, відповідно до натиску з зовні. Французька політична криза серйозніша за англійську“...

Французький поетичний „Фігаро“ у вступній статті про труднощі Франції також не поминає, між іншим, і комуністів, і робить висновок:

„Мабуть, Советський Союз не виключався ще від воєнних ударів і не дорівнює США ні технічно, ні оглядом, щоб найближчим часом бути готовим до війни. Тому й треба налятяться на комуністичні зрештешня у Франції наближають час“.

Воєнні настрої і реальна дійсність

Перемогу або поразку комуністичного режиму перемогу або поразку демократичної цивілізації в тім великій змаганні, яке почалося з хвилиною закінчення другої світової війни, можна розглядати під двома аспектами:

а) Під аспектом швидкого удару між цими двома силами. Тоді вирішним чинником була б техніко-мілітарна перевага одного з противників, а ідеологічно-програмова сторінка, що є основою прірви, яка ділить ці два світи на непримиримо ворожі табори, грала б другорядну пропагандивну роль.

б) Під аспектом довготривалого, затяжкого, але безкровного боротьби за поширення впливів, за панування над людськими душами, за опанування найкращих пляцдармів майбутньої остаточної і кінецьової розправи. Тоді на перший план висувався б світоглядно-програмова та економічно-господарська диліжка, а технічні засоби боротьби відійшли б у тінь, зводилися б до підземного змагу розвілок, „других відліт“, до зброєвих перегонів тощо.

Аналізуючи теперішню ситуацію в світі для того, щоб виробити собі ясний погляд на ці справи та відповідно усталити власну політичну тактику, нам треба поставити питання: яким же шляхами піде розвій подій? Чи вже в найближчому часі прийде до фізичної розгри між обома ворожими таборами, що в свій вир втягне всіх „нейтральних“ і скоро вирішуть, яке буде дальше обличчя світу, чи продовжуватиметься довгі роки такий став, який існує сьогодні, тобто став безкровної боротьби, і шойно після цього періоду прийде до остаточної розгри. Бо третього виходу немає. Ці два світи ані погодилися, ані вічно побіч себе існувати не можуть. Питання склядне, але не наскільки, щоб не можна на шого дати відповіді.

Незавжди ми були свідками найбільшої дотепер в історії людства світової війни. Страшні наслідки тої війни зрушили до фундаментів життя всіх європейських і великої частини позаєвропейських країн. Коліска цивілізації — Європа переживає гостру повосну господарську кризу. Сьогодні два роки після закінчення війни на цілу широчину стоїть перед людством проблема забезпечення перед голодовою смертю мільйонів людських істот.

Чи ж можливо, щоб так скоро по закінченні найбільшої в історії війни та ще й при загальному повосному вичерпанні вибухла друга, як передбачають, ще більша війна?

В історії ніколи такого випадку не було. Війна — це фаза психологічного напруження, до останніх меж, напруженого активізму людських спільнот. Звичайно й зрозуміла річ що після війни приходить довший період загального відпруження, „реактивізму“, а не нового припливу „воєнного активізму“.

Подруге. Чи той вузол заплетаних повосних господарських проблем, перед якими стоїть людство, зокрема брак харчових засобів та зв'язане з цим мариво голоду, що навіисло над людством, вузол, якого не можна сьогодні розв'язати, чи той вузол можна побороти в часі воєнних дій і знеутралізувати настільки, щоб він не довів до світової катастрофи? На нашу думку, сучасна економічно-господарська ситуація цілого людства така, що виключає можливість швидкої війни.

Нарешті, третє питання. Чи війна настільки психологічно дозріла, щоб можна її почнати? Чи переборено вже страх перед війною, таким же недавньою і свіжою, притаманний кожному пересічному громадянину? Чи узасаднено її необхідність до того ступня, щоб бодей більшість

громадян, держав, головних партійців уважала за потрібне жити шого останнього засобу супроти противника? Звичайно, ця остання проблема такого чи іншого відношення і впливу широким кругам громадянства на виникнення війни, актуальна тільки в тих країнах, де є демократичний устрій. Там, де питання війни або миру рішає диктатор з найближчими своїми довіреними, де немає свобода переконання й вислову, а існує тільки „генеральна лінія“, там не може бути й мови про таке або інше відношення громадян до засадничих питань політики. Їх заступає воля диктатора та його „соратників“ і пропагандивний дурман, настроїв своїх підданих.

Що ж тоді говорити про пересічного громадянина Америки чи Англії, який живе в умовах демократичних свобод, де зударюються, змагаються на його очах погляди й думки наскрізь протилежні, де діє не тільки антикомуністична, але й комуністична пропаганда, де між самими такими противниками комуністичного режиму існує неугаданість, а то й відмінні думки про те, якими методами його поборювати? В цих умовах формування природної опінії, докладніше кажучи, більшості цієї опінії, в напрямі війни є надзвичайно тяжке.

На сьогодні так пересічний громадянин СССР, як і ще в більшій мірі Америки і Англії війни не хоче, і цей настрої прикладної опінії уможливило скорий вибух війни.

Четвертою основною причиною, яка виключає якийсь збройний конфлікт в найближчих роках, є загальна невідготованість до війни. Крім Америки з її атомовою бомбою та господарськими ресурсами, які вже сьогодні дозволяють їй вести війну (при передумові, очевидно, що громадяни Америки згодяться на це), немає на світі ані одної країни, яка була б здатна вже нині провадити війну. Виснажені попередньою війною, країни мусять мати відповідний час на те, щоб відбудувати своє господарське життя, заповнити прогалини у своєму воєнному промислі, пристосувати цей промисел до модерних воєнних вимог тощо. СССР це дуже добре розуміє і всю свою енергію зумисав на те, щоб загоїти свої воєнні рани та якнайлучче розбудувати воєнну промисловість.

Але не тільки мілітарно готується СССР. Обсервація зовнішньої полі-

тики СССР викликає враження, начебто заміром СССР було так загострити ситуацію, щоб довести до збройного конфлікту. На ділі справа зовсім інша. СССР не хоче війни, а політика „твердої руки“ проти „буржуазного оточення“ є проти „буржуазного оточення“ є тільки добре обдуманною тактичною грою, опертою на прекрасній аналізі теперішньої світової ситуації і має свої далекоглядні цілі. СССР свідомий того, що західний світ прагне миру за всяку ціну та що не почне війни, хочби СССР ніяк навіть найбільше непримиримо і гостру політику.

Після закінчення війни перед СССР стояло до вибору: або продовжувати примирливу політику щодо Америки й Англії, або повернутися на старі шляхи політики „блискавчого відокремлення“. В першому випадку це означало піти з ними на компроміс на всіх найбільше важливих відтинках повосного життя, розв'язувати спільно багато повосних питань тощо. Цей, з точки зору советського догматизму, опортунізм був би справді припис СССР багато користі господарського характеру, але він водночас відсував на довгі десятиліття, якщо взагалі не перекреслював большевизні мрії про підкорення світу.

Йдучи на далекосхвну співпрацю з західними великодержавами, співпрацю, що приносила б стабілізацію відносин і покращення життєвих умови, СССР діяв би в користь своїх плянів на майбутнє. Тільки хаос, світове зубоження і неспокій творять відповідне середовище, в якому може СССР здійснювати свої задуми. Друга світова війна була в дійсності большевикам дуже на руку. Це був перший поважливіший крок в практичному здійсненні дотепер теоретичних мрій про створення світового СССР. Так само на-руку большевикам є хаотизація повосного життя, поглиблення господарської кризи, зростаюче невдоволення мас з існуючого ставу. Тільки такий став дає СССР можливості далі впровадувати свої пляни в життя. Примірлива політика вела б до ліквідації хаосу та стабілізації відносин, а цього СССР найбільше не хоче, бо тоді він би не мав змоги заховувати свою революційну прямомісність і мобілізувати для себе п'яті колонії в усіх країнах Заходу. І це є основною причиною теперішньої Советської агресивної тактики.

Марослаз СТИРАНКА.

В Спілці Українських Журналістів

КОМУНІКАТ

27 і 28. вересня делегація Спідкату польських журналістів колишньої Німеччини склала візиту українським журналістам, об'єднаним в Спілці Українських Журналістів. Зустріч відбулася в Редакції тижневика „Неділя“ в Ашаффенбурзі і мала на меті продовження розмов між українськими і польськими журналістами на тему пресової співпраці. Під час двох засідань, делегації обох журналістичних організацій обговорили ряд справ, спільних обом народам, та мали дискусію про теперішні наслідки пресової спів-

праці. Водночас вони устійнили напрямі тієї співпраці на майбутнє. Між іншим, конференція прийняла постанову, яка ствердила потребу створити міжнародний союз вільної преси.

Зустріч польських і українських журналістів відбулася в атмосфері товариської щирості і взаємного зрозуміння інтересів обох народів, ставши новим доказом потреби такої співпраці в майбутньому. В зустрічі взяли участь представники Відділу Інформації ЦПУЕ.

Конференція делегації Союзу польських журналістів в колишній Німеччині і Спілці українських журналістів на еміграції, що відбулася 28. вересня 1947 р. в Ашаффенбурзі, стверджує сталення українських і польських журналістичних кіл в Німеччині в справі створення міжнародної організації вільної преси, висловлено в постановках обох професійних союзов. Конференція щідкреслено акцентує на організації членів вільної преси про найважливіше створення міжнародної організації вільної преси.

Миколайчик лишився в партії

ВАРШАВА. (АП). Намагання багатої польської селянської партії усунути з проводу керівника партії Миколайчика закінчилися неуспіхом. Це ліве крило обстоювало проваджену співпрацю з комуністами СССР і заклало Миколайчикові „недемократичність“. За словами самого Миколайчика, воно складатиметься здебільшого з тих, що їх виключено з партії, отже, не мало б ніякого права з'являтися у внутрішній справі селянської партії.

Економічна єдність Палестини

У нашому часописі (див. ч. 65 від 17 вересня н. р.) була надрукована стаття Ів. Сколара „Про Палестину як проблему жидівсько-арабських відносин“, яка розглядає Палестинську проблему, так би мовити, з міжнародного політичного боку, як скомплікований вузол політичних інтересів трьох держав: США, Англії й СРСР. Ми хотіли б на цю проблему подивитись з боку економічних інтересів, а в іншій статті коротко познайомимо наш загал з 12-пунктовою програмою палестинської слідчої комісії ООН, яка, на нашу думку, виявляє надії на цікаву, з принципового боку, спробу розв'язання складного палестинського національного питання.

Ухвали комісії з державно-правового погляду становлять нову цікаву спробу побудови незалежних держав на одному географічно окресленому терені, з окремими конституціями, одна від одної політично незалежними, з своїми урядами. Ідею Союзу Палестинських держав, що її обстоювали Індія, Іран і Югославія, комісія відкинула, як можна думати, з політичних мотивів, щоб не загострювати національної боротьби між жидами й арабами.

Але вирішивши Палестинське питання з політичного боку, комісія натрапила на труднощі економічного характеру, які, на нашу думку, привели до зудару інтересів обох держав.

Що являє собою Палестина? з економічного боку? Якщо політичні кордони між державами на даній території порівняно досить легко визначити, то пізнати економічні основи під їх існування річ куца складна, оскільки ми маємо справу з конкретними матеріальними речами, з економічними традиціями, звичками, та жінками, природними умовами.

Між першою і другою світовою війною, а надто підчас другої війни, аграрне господарство Палестини тісно переплелось з розвитком індустрії. Протягом останніх 20 років господарська структура Палестини досить змінювалась, Палестина стала аграрно-індустріальною країною з багатьма перспективами і з новими господарськими тенденціями.

Початок індустріалізації слід відвести до 1925 року, до моменту, коли жидівські капітали щораз більше почали плинути до Палестини. Жидівські емігранти з Німеччини, Австрії й східної Європи, що приїхали до Палестини, привезли з собою капітали й багатий індустріальний досвід та почали наполегливо розвивати різні галузі промисловості. Араби здебільшого займаються хліборобством, млинарством, сківнянством, тобто розвитком харчової й тваринницької бази народного господарства.

Побудувавши електростанції на річці Йордані та сільові станції на

нафті, нафтоочишувальні споруди і, крім того, після проведення нафтопроводу з Іраку, Палестина одержала новий поштовх для свого розвитку. З 1925 до 1939 року в палестинське господарство вклядено жидівськими капіталістами 10,5 млн. палестинських фунтів стерлінгів, а під час другої війни 7 млн. фунтів ст., а в 1943 році 20,5 млн. Якщо в 1923 році вона мала 970 підприємств, то вже в 1943 р. аж 2120, при чому кількість робітників збільшилась майже вчетверо. Загальна вартість продукції збільшилась у 8 разів, досягнувши 36,3 млн. палестинських фунтів стерлінгів.

Індустріальна структура така: 60% підприємств виробляють засоби виробництва, 25% — будівельні матеріали. Під час другої світової війни перевагу дістає машинобудування. Отже, структура цілком нормальна, здорова й з багатою перспективою. Очевидно цей процес індустріалізації за допомогою жидівських капіталістів тривав би далі, якби не було національної ворожнечі між жидами й арабами.

Але, з другого боку, і сільське господарство в Палестині розвивалось прискореними темпами, оскільки жиди почали скуповувати землі в арабів і займались хліборобством. Однак й араби завдяки матеріальній допомозі Арабської Ліги розвивали своє хліборобство й покищо мають тут перевагу. Саме хліборобська продукція має широкий збут за межами Палестини і є основною частиною експорту. Промислова продукція має, головню, внутрішнє значення.

В цілому треба сказати, що палестинське господарство має всі передумови для свого розвитку, має потрібну сировину, енергетичну базу і забезпечене потрібною робочою силою. Сировинна база розкидана по всій території, промислові підприємства зв'язані з нею, штучне їх відокремлення можливе лише з величезною шкодою для всього господарства.

Це стало зовсім очевидним для комісії ООН. Який вихід вона вкреслила з цього становища?

Палестина мусить залишитись господарськи цілою, об'єднаною; для цього держави і вільне місто Єрусалим складають господарський союз, митну унію, мають одну валюту, спільне управління залізницями і спільними шляхами, спільні порти Гаїфу і Яффу, спільне управління поштою, телеграфом і телефоном. Крім того, обидві держави спільними силами провадять меліорацію іригацію і т.д. Господарство керуватиме Рада з трьох представників від кожної держави і трьох представників від господарської Ради ООН.

Не маємо змоги зупинитись над деякими деталями пропозиції комісії ООН, але мусимо відзначити, що така господарська структура надто

складна й неминуче викликатиме постійні непорозуміння між державами.

Міністер закордонних справ США Маршал на загальному зібранні ООН погодився з проектом комісії ООН. Також англійський міністер колоній повідомив минулого тижня Палестинській комітет, що Англія здебільшого згоджується з рекомендаціями комітету і ладна зрестися свого мандату на Палестину, передавши її долю до рук ООН. Якщо ж Об'єднані Нації внесуть рішення, яке незадовольнить жидів і арабів, то Англія не бере за це жадної відповідальності. Так заявив міністер колоній.

Розділ Палестини — це виклик всьому арабському світові, він, безумовно, внесе велике ускладнення в політиці США й Англії. Як з цього вони вийдуть, важко сказати. В найгіршій позиції опиняться СРСР, що, як відомо „заграє“ з арабами й жидами. На якого кося він сяє, де важко відгадати — намагатиметься через своїх агентів підбурювати одних і других проти США й Англії, хоч на цьому багато зарисати не може.

Палестина — це новий вузол міжнародних непорозумінь, які ледве чи закінчатись на сесії ООН.

В. ВАСИЛЕНКО.

Ірландський міністер-президент де Валера під час перебування в Англії (перший зліворуч) розмовляє з англійським прем'єр-міністром Едлі (Дена-Білд).

Тракія стала пустелею

Доповнення з Адрианополя подас до „Н. Й. Т.“, що хліборобська й промислова Тракія, яка має 1,312 квадрат. миль поверхні, стала пустим краєм. Люди повтікали із страху перед нападом із-за кордону.

Східна Тракія, або, як її ще називають, Європейська Туреччина, це країна плоска, якою іде дорога до Дарданеллів і Босфору. Вона являє собою сьогодні озброєний військовий табір, де не радо бачать цивільних. Усі п'ять провінцій, що, творять Тракію, є нині на воєнному стані, а декотрі околиці для вступу цивільним заборонені. Чужинці мусять мати особливий дозвіл, а навіть своїх докладно перепитують і перешукують. Світлових апаратів мати не вільно; мостів бережуть постійні варти; вздовж кордону ходять постійні військові стежі. Західна Тракія знаходиться під володінням Болгарії й Греції.

Свою межу Тракії турки сильно укріпили. Головні — і останні — укріплення творять дві оборонні лінії: Чакмак (від назви б. начальника ген. штабу) і Геліболу. Чакмак збудована із рядів бетонових блоків-гавців вглиб, з сіткою протитанкових перешкод із фронту. Тягнеться ця лінія від озера Теркос біля Чорного моря до точки над Мармуровим морем. Це для оборони Істамбулу й Босфору.

Лінія Геліболу походить від назви півострова, який перетинає на півночі від міста Геліболу. Ця лінія — для оборони Дарданеллів перед наступом по землі. Обидві лінії добре забезпечені від повітря. І тепер ще в Тракії вільно воляж, які будують нові фортеці. У декотрих селах війська втрос більше, як місцевих мешканців. В самому Адрианополі, головнім місті Тракії, шотри миль від кордону, го-ляні дорози натікані протитанковими перешкодами, а старезні дуби приготовані до висадження динамітом, щоб створити додаткові забори.

Валки, що виїждять два рази денно до Тракії, мають вигляд досивий.

Так уже дев'ять років Туреччина держать у поготівлі змобілізований свій людський запас, що погано відбивається на її економічній стані. Насамперед помітно зменшилось населення, якого перед війною було 1,259,000. Гордий Адрианополь, колись столиця султанів, тепер мертве місто.

(За „Українським робітником“)

Програма Палестинської комісії

Як відомо із звіту комісії ООН, в результаті довгих суперечок прийнято таку 12-пунктову програму, яку передали на розгляд теперішньої сесії Об'єднаних Націй: 1. Мандат Англії над Палестиною якомога швидше припиниться, 2. Палестина одержує якомога швидше незалежність, 3. Перехідний стан скорочується до мінімуму 4. Протягом цього часу ООН відповідальна за управління Палестиною. 5. Слід знайти належну систему для об'єктивного регулювання релігійних суперечок, дотеперішні релігійні права й інтереси мають бути визнаними. Відповідні клявузі передбачається в констатувати майбутніх палестинських держав. Загальне зібрання ООН має якомога швидше оформити міжнародню угоду щодо європейських жидів, які живуть у таборах. 7. Демократичні основні права, людські права, основні свободи й права меншостей мають бути забезпечені конституцією до того часу, поки Палестину буде визнано за незалежну. 8. Дальшою передумовою визнання Палестини є те, що важливіші принципи Карти ООН мають включити конституції палестинських держав, зокрема зобов'язання розв'язувати міжнародні суперечки мирними способами. Економічну єдність Палестини визнано за konieczність для існування і розвитку країни. 10. Всі держави, що користуються будь-якими особливими правами в Палестині, мають їх зрестися. 11. Народа Палестини повинні відмовитись від насильницької дії і довірити ООН знайти відповідний план для врегулювання важкого стану. 12. Вирішення палестинського питання не слід вважати за вирішення жидівського питання в цілому.

Як комуністи можуть перемогти в натолицькій Італії

Це особливо важливо тепер, тому що цілком очевидно, що кремлівські інструктори змінили свої директиви західно-європейським комуністичним партіям, як, наприклад, в Італії, де Пальєро Толліятті дав інструкції прийти до влади якнайкоротшим часом.

Як говорять авторитети, Кремль скоріше дає директиви, що складаються з загальних вказівок, які дають тільки тільки визначені цілі, до яких мусять прийти виконавці користуючись власною стратегією, щось подібне до того, коли основні директиви у військовий час дає американський командир повком. Відповідно до цього Толліятті, Торез та їхні колеги з італійської та французької комуністичних партій, їхньої верхівки, і розгортають свою діяльність, але вони є в абсолютній залежності й підкоренні Москві і без заперечень виконують її наказом.

Теперішні директиви, які одержав Толліятті з Кремля, звучать приблизно так: „Траматі пороч сулям. Використовуйте партійний аплав на професійній спідка з метою досягти максимуму політичної і економічної дезорганізації, але уникайте вибуху громадянської війни або розколювань

в середині самої комуністичної партії.“

Ці важливі накази Толліятті та його підручниц мусять виконуватись делікатно, але швидко. Є встановленням, що комуністи мають потужну мілітарну силу в Італії. Більш надійні члени партії знають ще за військові часи в кількості близько 20.000 чоловік, комуністи зберегли і продовжують їх секретно тренувати і вишколювати. Їх лідери, ветерани інтернаціональної бригади як Пістро Секція та горезвісний Полковник Москателлі — готові до дії. Крім цієї групи, є близько 130.000 членів комуністичної партії цілком озброєних, вони приховали зброю ще з часів війни. Але тепер ці комуністичні сили вважаються недостатніми, їх утримують як захист, а в майбутньому — вони зладуться як агенти секретної поліції. Толліятті не хоче громадянської війни, що могла б призвести до зовнішньої інтервенції. Він дотримується такої тактики, що всі комуністичні сили мусять бути використані для загальної дезорганізації та прискорення загального зубожіння, щоб в цей спосіб паралізувати всяку опозицію до комуністів.

Колишній президент США Г. Трувер (зліворуч) і колишній губернатор Мексиканської Мексика Мануель Авіла Камачо (справа).

Виходячи з цього, сім'я Толліятті мусить молити Бога, щоб Вашингтон і надалі зберігав політику нерішучих дій, вичікувала та припинила всякої матеріальної допомоги.

Тоді, коли Америка дає Італії пшеницю, зугля та долари, щоб за нею азатити, Толліятті не має жадного шансу на успіх. Ця подорож успіху Толліятті досає бг тоді, коли б Америка признавала всяку допомогу в сучасному сартуаому стані Італії

Правда про неправду

„Нає представляють в деяких колах як змія, що хоче пожеволити світ“ — сказав Бентон, асистент секретаря стейту у своїй рефераті на міжпаролній конференції для дослідів прихильної опінії.

Наклепів на Америку тепер не бракує і не зачинає обурювати американців до живою.

Міжпаролній Конференції в Ріо де Жанейро представляє лехто як засіб для „мілітарно-політичної переваги США на цілу західну півкулю“. В Італії розголошують, що американський дарунок для Італії у висоті більйона доларів — не за продажня Італії Америці. Американську позичку Туреччині представляють як бажання Америки вкупити цілий турецький промисл. В Іраці розголошують, що Америка використовує не лише Ірац, але й цілі Балкани.

В німецьких комуністичних газетах друкується вісті, що в американській зоні вербують німецьку молодь до військової служби в Греції для побороювання партизанських бійців. В Румунії прихильно голосять, що провідник селянської партії Маніу — не звярзаний американців: Валленберга, Долеса, Тейфта.

Оце лише зразки, які вказують на вестримгу шоденню пропаганду проти Америки. Не треба, мабуть, тодати, що все це пропаганда Москви, яка має на цілі зогадити Америку в очах кожного чужинця і представити її як країну старого імперіалізму, що має, пібито, едну мету: вислати кожний народ економічно і перемістити його на американського вельшника.

Люди й народи, які вже зазнали совєтського режиму, розуміють добре мету Совєтів. Кремль постійно послугується закликком „ловити злодія“, щоб відвернути увагу від себе. Та хто ще добре не знає совєтської дійсности, у такого безупинні совєтські крутіства й очорювання Америки поволі приймається за правду.

Совєти переоналися, що безупинне очорювання своєї жертви привносить їм користь. Очорюєна людина чи країна тратить симпатію в людей не обізнаних з суттю справ, і як прийде до рішальної розправи, нема кому стати в обороні тих, кого Совєти хочуть знанести чи пожеволити.

Американці ще не зазнали на своїй шкурі совєтської руки, одначе впролож останніх двох літ серед них зайшла основна переміна у відношенні до Росії саме через оті безупинні очорювання їхньої батьківщини. Американські кореспонденти в Совєтах роблять своїй батьківщині неоціненну прислугу тим, що передають телеграфічні звідомлення до американських газет, як пише совєтська преса про Америку. Знаючи положення в своїй країні, американець може наочно порівняти правду з неправдою і набратися переконання, що Совєти мають якусь приховану ціль у поширюванні злобної пропаганди.

Правда це найбільша сила й совєтські тирані так завзято втримують залізу заслону довкруги Совєтської Росії і її сателітів, щоб не допустити правди.

Інакша одначе справа з поширюванням правди в країнах, які не попали під совєтську залізу заслону. Там треба конечно засобів і справних людей для розуміння й відбиття цієї погубної пропаганди. Слабі народи й держави не мають на це засобів, і тому совєтська пропаганда не стрічає там належної відсічі. Крім того, звичайно, в слабких країнах комуністи так опанували важливі центри інформації, що вони мають можливість затіати дійсну правду, яку слабо зоргані-

зована група чи країна хоче поширяти.

Але прихильна опінія в Америці не може опіюватися з думкою, щоб у чужинних країнах не було вільного доступу до преси. Мало хто в Америці може повірити, що нема способу поширяти правдиві вісті на відбиття московської неправди. Тому то так важко переконати навіть американський Конгрес про потребу фондів на поширення правдивих інформацій про Америку. Між тим ця пропаганда очорювання незвичайно шкідлива й небезпечна. Про неї саме висловився Бентон на згаданій міжпаролній конференції у Вільямстау:

„Деякі помилкові поняття поширюються вочисто нашими чорнителями, але у великій мірі вони повстають з невідомости. В обох випадках вони становлять небезпечку і то одну з найбільших, які стоять перед нами.“

У простих словах це значить, що накопичені без міри політичні брехні можуть довести до війни.

Оце треба розуміти кожному громадянину, що стежить за прихильними справами. Це потрібне на те, щоб він до своїх громадських обов'язків додав ще обов'язок поширяти правду, хоча б лише про свою рідну справу, щоб врятувати її від небезпечки. Решту хай роблять інші в інших ділянках. Тоді може властяться врятувати світ від неволі й загибелі.

(Скорочено за „Свободою“ ч 207)

Опановуймо техніку

Друга світова війна викинула на чужину сотні тисяч українських громадян, поповнивши молоддю еміграцію з часів 1917—21р. р. Але на превеликий жаль, серед нашої еміграції є значна частина української спільноти, що не хоче успішдомити собі, яка її чекає майбутність. На просторах Німеччини маємо багато українських таборів, в яких частково молодь зайнята працею чи наукою, але більшість молоді втягнена „злыми духами“ в непотрібне політиканство або приділяла себе до безкорисної для суспільства праці коло таборного „корита“.

Багато молоді та й старших громадян протягом 28-місячного таборного життя не набули необхідного громадсько-корисного фаху.

Пам'ятаймо всі, що індустріальна Україна потребуватиме не політиканів та поліцаїв, а шоферів, механіків, електриків, радіотехніків, шляхочівників, агрономів.

Правда, в таборах, з ініціативи нашої інтелігенції, організовано різноманітні фахові курси, але на них вчиться незначна частина нашої спільноти. Що думати робити люди, які не мають фаху й не набувають його в сприятливих умовах еміграції? Чому таборові ради та управи недостатньо приділяють уваги цій важливій справі?

В автсбурзькому таборі „Сомме-Касерне“, з ініціативи інженерів: п. п. Гусака, Парлюка, Верби та автотехніка п. Хохулі зорганізовано автотехнічну школу. Завдяки їхнім зусиллям школу не погано обладнано вочинними приладами та схемами, але приміщено її в напівзруйнований дровитні, де поруч ріжуть циркуляркою дрова й шум такий, що неможливо слухати викладів. Школі не приділяють жодної уваги ні таборона рада, ні управа табору. В автотехнічній школі працюють високо кваліфіковані інженери з ідейною поклякканія, з любови до молоді, щоб дати їй кваліфікацію, але ж таборона адміністрація до цього часу не спромоглася забезпечити всіх викладачів школи додатковими приладами.

А погляньмо в таборний апарат. Там грубі десятки різних референтів і підреферентів, секретарів і підсекретарок, та всі вони цілими днями

як не сваряться, то нігті чистять. А приділи? Одержують, будьте лямі... і долаткові харчі, і сигарети. Чи не треба б нашим політичним групам та всій українській громадськості подумати: для чого в таборах такі поширені адміністративні апарати? Краше й корисніше було б табороні апарати ушільшити і в них дати можливість працювати старшим людям, яким вже не треба набувати фаху, чи тим, що через старість не можуть вже виконувати фізичної праці. Все ж молодь і безфахову „інтелігенцію“ охопити фаховим навчанням, щоб протягом зими 1947-48 р. р. не було ні одного українця чи українки поза фаховим вишколом.

На черговому випуску автотехніків, що відбувся в таборі „Сомме-Касерне“ 23 вересня ц. р., випускник п. Петришин заявив: „Колісь, будучи адміністратором повіту, я думав собі, що немає розумнішого чоловіка понад мене. На фахових робітників завжди я дивився з погордою, вважаючи їх найнижчою верствою суспільства. Натомість ви-соко ставив того, хто закінчив гімназію. На еміграції життя мене навчало поважати людей фахових, людей техніки і, не дивлячись на мої прожиті сорок років, я набуваю практично-корисного фаху. Я вивчив авто й воно для мене стало таке миле й дороге, як жінка“. В своїй прощальній промові колишній вояк укр. армії, учасник боїв під Крутами інж. п. Парнюк заявив: „Я прийшов навчити вас володіти автом, бути лікарем піє дитини нашої епохи, я не прийшов заробити тут. Я сьогодні випускаю восьмий раз автотехніків та шоферів для того, щоб ви набули знання і змінили передали іншим нашим землякам. Бо я вірю, що ми всі, разом з вами, молодими, в світлий час вступимо на площу святої Софії. Це моя мета, яка мусить бути провідною метою для нас усіх“. На закінчення прощальної зустрічі випускники автотех. курсів похваливали викладачів та закликали всю нашу молодь набувати фахово-практичні знання.

Хай кожен український юнак навчиться водити авто, бо цього вимагає його власний інтерес і наші завдання.

С. Федорівський.

До наших передплатників

Починаючи з 1-го жовтня 1947 р., передплату на наш часопис треба здавати тільки через німецькі поштамти і поштові філії американської та англійської окупаційних зон.

Наші дотеперішні передплатники з 1-го жовтня одержуватимуть „УВ“ через німецьких листонош.

Нових передплатників ласкаво прохасмо замовляти наш часопис через місцеву німецьку пошту або листонош. Передплату вносити наперед і щонайменше на 1 місяць. Одночасно ласкаво прохасмо наших постійних передплатників також наперед внести передплату надалі через листонош або місцеві поштамти.

Від 20-го вересня 1947 р. сама Адміністрація „УВ“ передплати не приймає.

Передплату за межі амер. та англійської зон приймає адм. „УВ“.

Надалі вартість передплати на часопис „Українські Вісті“ така:

В Німеччині — на 1 міс. 8 RM, на 3 міс. — 24 RM.
Для всіх інших країн — 10 RM, на 3 міс. — 30 RM.

Адміністрація „У. В.“

Ревізія соціалізму

Все на світі розвивається. Так і ідеї і соціалістична думка розвивається. Особливо тепер, по розвалі фашизму і в часі несамоцілістичних експериментів у СССР, устійливо, що давні форми й шляхи соціалістичної думки не мають в нас того абсолютного значення, що його вони мали ще через декількох роками. Соціалізм і економічний розвиток у всьому світі вступив і змушує до переставлення соціалістичної думки на нові шляхи. Нер., німецька соціал-демократична партія на своєму річному з'їзді цього року узвичаєла створити впролож наступного року нову філософічну основу, що була б у згоді з ідеями Маркса при узягданні філософії, природничих і соціологічних наук сьогоденної доби. Зрештою, таке саме шукання нових шляхів зустрічаємо й в інших соціалістичних партіях.

В останніх німецьких соціал-демократичних „Фольк унд Цайт“ у числі з вересня цього року розглядає проблему реніції соціалізму в сучасному масштабі у вступній статті Г. Шельски. Стаття ця вступила цікаво, що передаємо її якост.

В останній десятилітті розвивався

в США, Англії і Швейцарії ціла низка політичних публікацій, що поставили собі за завдання зовсім по-новому, без упереджень і критично підійти до політичних питань світу.

Є це політичні інтелектуалісти, письменники й журналісти, що ставлять свої тези, не зв'язуючи на партійну приналежність. Є між ними такі, що були ще недавно комуністами чи соціалістами, а тепер стали противниками комунізму чи навіть соціалізму (Берингам, Кестлер, Орвел, Ліманні тощо). Велика частина авторів — не емігранти з гітлерівської Німеччини, Австрії й Угорщини (Геддес, Друкер, Полні, Равшвінг, Гаск, Кестлер і т. д.)

Заміти проти соціалізму можна поділити на такі три великі групи:

1. Соціалістичний рух завів як історично-політична похва, під організаційним оглядом, коли йде про тактику й політичні потягнення.

2. Соціалізм породив комунізм.

3. Соціалізм не має політично основної ідеї, зга. робив помилки.

Коли йде про перший заклад проти соціалізму, то П. Друкер підкреслює у своєю творі „Ді енд ов ікономік мен“, що соці-

лізм збанкрутував у 1914 р., коли солідарність інтересів між робітництвом і капіталістичним суспільством у кожній країні показала сильніша за міжнародну солідарність клас.

Д-р Берингам у творі „Де менеджериє революши“ каже, що в останніх двадцятих роках соціалістичні партії у всьому світі не виправдали себе. Вони не здійснили соціалізму або в деяких випадках вони усунули соціалізм. Там, де піднявся фашизм, вони без бою уступали. Соціалістична партія Німеччини, найбільша в світі, не підняла навіть руки в боротьбі проти гітлеризму, борючись тим, що, мовляв, соціалісти не мали нагоди до валежного свого вияву. Але ж у Росії соціалісти взяли в 1917 р. владу в свої руки. У цілій низці країн — Німеччині, Данії, Норвегії, Швеції, Австрії, Англії, Австралії, Новій Зеландії, Франції — соціалісти були при владі, але вони зовсім не спромоглись перевезити якісь реформи в напрямі соціалізації.

Вони поступали так, як звичайні собі ліберальні капіталістичні партії.

Артур Кестлер витягає з „даншого втраченця для соціалізму ваго“ гіршай висновок, що хоч яке було бажання і туго в часі між двома світовими війнами впорядку-

вати наново людські взаємини, прийшов жахливий провал, а користі з того провалу мав тільки фашизм.

Коли йде про критику совєтської держави, як твору, що поклякється на те, що не, мовляв, соціалістична держава, то тут підкреслюється, що СССР не має нічого спільного з соціалізмом. А Кестлер каже, що СССР — не державно-капіталістична, тоталітарна автократія. Він постулює, коли йде про господарську побудову, зате незатиняційні всіма іншими оглядами. Він політично, культурно, у взаєминах між пануючими і тими, що під ними панують, реакційний у порівнянні з капіталістичними демократіями.

Друкер дається на СССР як на національну державу з імперіалістичними тенденціями, яка вживає соціалістичних ідей тільки як політичного середника. Кестлер каже, що СССР — тоталітарна держава з сильними класовими різницями, з пануванням бюрократії, голоду й примусової праці.

Третью групу замігів проти соціалізму можна поставити у таких точках:

1. Оспорюється науовість теорії Карла Маркса і його розвоєвах зародка та влякідється вичагання признати цю соціалізм К. Маркса

як науковий соціалізм. Головним критиком є Перето. Він виявляв соціологічну мету, яка відкриває взаємну залежність між господарсько-соціалістичним і духово-релігійним станом суспільства, але твердить воночас, що теорія класової боротьби, світової революції і безкласового суспільства є під науковим поглядом односторонньою і неоправданною.

2. З цього слідує другий заміт — догматизму соціалізму. Соціалізм не досягнув своєї мети і пазування, бо він не керується дійсністю, фактами, але оперує поняттями. Соціалістична наука має характер віри. Друкер і Берингам стверджують, що соціалістична наука як вора, як стиліш існує, втратила зовсім свою силу, особливо в молоді. Психологічно соціаліста зовсім завели (Кестлер).

3. Це помітно в запереченні інтернаціоналізму. „Горизонтально“ зорганізовані робітничі міжнародні об'єднання поступуються через націоналістичними інтересами.

4. Соціалістична наука і тактич завезала проблему середніх верств. Замість щоб росла сила пролетаріату, виваєлок зосередженая класу та й збільшеної індустріалізації росте число залежного від зарплату середнього стану. Цей середній стан дається на пролетаріаті.

Українські пластуни на „Джемборі Миру“

У цьому році радісна вістка облетіла шлий світ про 6. Джемборі в Моасон у Франції.

Сама організація цього Джемборі вимагала дуже великих зусиль і праці від французьких пластунів. Організацію повірено спеціальному комітетові Джемборі, а приготування перебрал на себе Улад Провідників. Цілий табір полієно на підтабори, названі іменами французьких провінцій. Площа, на якій розміщено шатра, дорівнювала приблизно 4-5 км. в промірі. Програма була цілоденна. Кожний день мав своє завдання, впр: день філітелістів, морських скавтів, скавтів летунів і т.д.

Це Джемборі, як і попередні, відбувалося під окремим знаком—знаком Миру, якого символом був вузол. Українські пластуни в своєрідному Джемборі, взяли, порівнюючи до попередніх разів, найчисленнішу участь. Після початкових труднощів, перешкод, нас примістили в підтаборі Зодіак. Спочатку було тільки 32 пластуни; пізніше прибули ще з американської зони і стало 51. В підтаборі ми розп'яли свої шатра, по середній площі поставили шоглу з прапором, а під ним виспала з каміння пл. дельіку з тризубом. В шатрі зроблено малу виставку з українських вишивок, писанок та інших експонатів.

Табір справляв велике враження своєю організацією та великою кількістю пластунів. Куди не глянеш,— всюди пластуни—червої, чорні, жовті, білі і т.п. Всі знаються, мівають відзнаки, все по-дружньому, неважче зналися змалку. Кожний хоче преслужитись своєму другові і чується щасливим, як має нагоду допомогти комусь. Прямно і щасливо почували ми себе в шій великій пластовій родині, спосній єдиною ідеєю— ідеєю добра.

Ще більшу приналежність до цього великого гурту відчували ми ввечері при спільній ватрі, коли із всіх гуртів (40000) залунала пісня:

З'єднай, мій друже
Ми наші тут зійшлися зі всіх сторін—
Братайтесь в танку, світі, три...

Звук пісні розносився далеко по таборі, а думки поодиноких юнаків дивили ген-ген далеко до рідних країн. Я думав про Україну, про її страждання і боротьбу, американець про щасливу Америку,

індус про свободну Індію, австралієць про Австралію, але кожний почував себе клітиною цього великого гурта. Наші пластуни на кожному кроці зустрічали чужинців, що цікавилися нами. Ми старалися різними мовами, а часом і рухами пояснити їм нашу історію, географію, політичні відносини та умовини, при яких розвивався Український Пласт.

При обіді сідали ми кожний особно поміж чужинців і тут дорого запитів і дискусій вимішувалися вражіннями. Одного разу довелось мені сидіти з швейцарськими пластунами-студентами. Вони досить добре ознайомені з нашою історією, географією, знали теперішні відносини і не могли вийти з дива, що ми не маємо своєї держави; треба було пояснити їм, що маємо державу, але не „свою“. Інші знову не знали про Україну, бо зроду про неї не чули. Цим приходилося дуже довго пояснювати, бо вони ніяк не могли зрозуміти, як це можливо, що Україна вільна й одночасно поневолена.

Від редакції

Редакція просить усіх дописувачів, які надсилають до часопису матеріяли, друковані на машинці, щоб вони їх друкували обов'язково через два інтервали. Це уможливить нам заощадити час і працю потрібні на повторний передрук матеріялів. РЕДАКЦІЯ „УВ“.

Пластовий капелян о. др. П. відправив у головній каплиці співану Службу Богу. Співав наш, на місці зложений, пластовий хор. Французький священник пояснював всім присутнім чужинцям наш обряд і роздавав книжечки з нашим Богослуженням у французькій мові. До причастя в нашому обряді приступило понад 200 пластунів різних націй.

На двох спільних ватрах наш гурт виступив з своїми точками: тещами та піснями. Багато з чужих хотіли пояснення про українське мистецтво, а фотографі і фільмові репортери просили, щоб дозволено їм зробити знімки. При відвідуванні таборів чужинців ми

старалися пізнати їхні звичаї, культуру, пластове вироблення, возночас інформуючи їх про себе. Кожний з нас взяв щонайменше по 10 адрес з різних країн, щоб по Джемборі бути в сталому контакті з чужинцями.

Мабуть найбільш приємне і незабутнє вражіння винесли чужинці з нашої ватри, що відбулася останнього дня в нашому таборі. Вже при обіді дорогою запрошень, а ввечері через мегафон ми повідомили всіх про українську ватру. Наша ватра мала характер настроєвий. Вже по перших піснях і танцях глядачі були захоплені. На доказ цього французький священник, диригент найкращого хору на Джемборі, побіг до свого табору, стягнув з ліжка пластунів, припровадив їх і просив дозволити йому також пописатися на нашій ватрі. Пісні їх своєю мелодією були дуже гарні. На закінчення, побравшись з усіма за руки, ми віспівали пластову молитву. Всі були під вражінням ватри, не рухались з місць і шойно по кількох хвилинах французький провідник поїкував нам за запрошення, за гарву ватру і приємні хвилини, проведені разом з нами, Коло вогню ще довго-довго вночі сиділи ми гуртами, розмовляючи з ними про різні справи. На другий день шлий табір знав про нашу ватру, а кожний, хто побачив на правому рамені „Український Скоут“, гратулював за вчорашній виступ.

Наша приязнь на Джемборі мала велике значення не тільки пластове, але загальнонаціональне. Ми вперше виступили як самостійна одиниця, не під чеським чи іншим прапором, а під нашим українським—з тризубом, влетеним в пластову дельіку і з національною стрічкою. Тут ми показали всім чужинцям, що Український Пласт—це не пуста і паперова пропаганда, що українська нація—це не росіяни, поляки, чехи чи інші, як дехто з них думав досі. Про це ми їх переконали своєю культурою, поведінкою, піснями, своїм мистецтвом. Повертаючись з Джемборі, ми були раді, що виконали обов'язок, покладений на нас Пластовою Старшиною і цілим українським громадянством.

УЧАСНИК

„Український Квартальник“

(Рецензія)

Ukrainian Quarterly

Уже третій рік появляється в Сполучених Штатах журнал під повищою назвою, що поставив собі за мету інформувати сербояним матеріалом а-під пера українців і чужинців — українських симпатиків і фахівців про українську справу на рідних землях і за кордоном. Журнал видає „Український Конгресовий Комітет“ в Америці, а редагує проф. др. Мішола Чубатий при співпраці доц. Л. Добринського і Ст. Шумейка. Продовж трьох літ праці редакція тоділа притягнути до співпраці не тільки українські сили на еміграції, але теж визначніших фахівців із англо-американського світу.

Перед нами найновіше число „УК“ за весну й літо 1947 р. Його зачине редакційна передовиця на тему українського визвольного руху на рідних землях, а зокрема про дії УПА і тридержавний відомий союз ССРСР, Польщі й Чехо-Словаччини з весни ц. р., звернений проти українського революційного руху. Після цього йде дуже цікава стаття професора Колумбійського Університету, відомого автора „Української Літератури“ й „Історії України“ в англ. мові і перекладача з української літератури д-ра К. А. Менінга про Україну й 1848 рік. Не менш цікава й оригінальна стаття Т. С. про „Україну в економіці ССРСР“.

Проф. Ів. Мірчук подає статтю про основні риси українського народу, проф. Андрушин про український театр як політичний фактор, проф. Чубатий про „початок російської історії“ і впроті доц. Добринський про проф. Беригема й Україну. На окрему увагу заслуговує стаття нашого канадського приятеля проф. Сімсона про Петра Могила з нагоди 300-ліття смерті. Число замикається теплою згадкою про передчасно померлого перекладача Франка й Лесю Українку д-ра П. Канді, рецензіями (— Чубатого, Р. Смоль-Стоцького й І. Петрушевича) і, впроті, оглядом українки в англо-американській пресі.

Зідст — як бачимо — різноманітний, багатий і цікавий. Історія побіч сучасних актуальні, економіка побіч літературних проблем, англійці Заходу з Україною, становище до нових публікацій та голосів про українську справу — це все робить журнал цінним і цікавим. Репрезентативна форма доповнює високо додатні враження, яке робить цей журнал. Треба йому — єдиному тепер у світі організації українознавства в англійській мові — побажати дальших успіхів в праці над освідомленням англо-американського світу в щораз то актуальніших проблемах європейського Сходу.

—ий.

Сергій Васильківський

Коротка згадка з нагоди тридцяті річниці з дня смерті. (1917—8 жовтня—1947)

Тридцять років тому, а саме: 8 жовтня 1917 р. у Харкові помер засновник Харківського Українського художньо-етнографічного музею, свідомий ідейний українськ-громадянин Сергій Васильківський. Цьому музеєві він подарував увесь свій маєток, що складался переважно з великої кількості картин, етюдів, фотографій, з колекції старовинної козацької зброї та озброю тощо.

С. Васильківський народився року 1845 у місті Харкові. Вчився спершу в гімназії, але, не скінчивши її, вступив (після постної кляси) до Харківського Ветеринарного Інституту. Року 1876 він перейшов до Академії Мистецтв, яку й закінчив року 1885 з великою золотою медаллю.

Після закінчення навчання в Академії Мистецтв багато подорожував як за кордоном, так і по Україні, роблячи малюнки з натури.

В історії розвитку українського

малювання С. Васильківський зайняв велике й почесне місце. Він є уважний та запримітливий спостерігач і знавець природи. Особливо вскрив в його творчості відбита дагізна краса природи рідної йому Слобожанщини.

З його картин найбільш відомі: „Весна“, „Козак в степу“, „Запорожці на розвідках“, „На річці Пселі“, а також великі стіні картини у залі будинку колишнього Полтавського Губернського Земства: „Перелача клеїноліт“, „Козак Голога“, „Чумаки на шляху“, або „Романівський шлях“. Ці останні великі картини загинули разом з прекрасним, коштовним будинком в українському стилі, єдиним на всю Україну, що його здали в 1943 році європейській дикунці Гітлера „визволителя“. В останні 25 років у цьому будинку містився музей та історичний архів.

М. ФЛОМЕЛЯ.

папад на себе. Середній стан не можна присудити для пролетарської революції.

2. Соціалістичний рух оперся практично на політичні професійних союзів, а професійні союзи, замість поборювати капіталізм, величали себе в капіталістичну систему. Вони, разом з союзами підприємців, стали єгоїстичними організаціями проти інтересів споживача.

6. Зовсім перецінено в соціалістичних теоріях значення приватної власності. Усунення приватної власності і удержання не приводить ще до соціалістичного ладу і не підвищує матеріальний рівень робітників. Розв'язку тенденції, щоб права власності зробити „безособовими“, завважується не тільки в соціалізмі, але й в капіталізмі.

7. Соціалістичне планування піддається сьогодні гострій критиці. Нерозривно зв'язане з соціалізмом авриване господарське планування є підставою коренем для тоталітарної держави. Кожне планування простягається так далеко, як далеко розтягається можливість і адала контроль. Воно автоматично веде до диктатури. Постійне кмішування держави вимагає фахівців і виконних органів, а це відсуває на бік парламенти. Соціалізм є не демократичний, а, як каже Гейден у творі „Шляхи до незалежності“, „демократичний соці-

лізм, ця велика утопія останніх кількох генерацій, є зовсім нездійсненний“.

8. Ще тяжчі закиди є проти партійности, передусім проти авторитарної партійної бюрократії. Гаск каже, що не фашизм, а соціалізм почав організувати політичні партії, контролюючи всі області життя людини, починаючи від колиськи, аж до похоронного товариства, організувати дітей, вводити політику в діяльні спорту, в культурних товариствах і, т. в, вбиратись в уніформу і позорювати себе позорюванням, відмінним від інших цивільних осіб, булувати організацію „комірок“, які мали слідувати за своїми членами. Соціалізм вбив свободу, ще звки прийшли до влади Мусолів і Гітлер. Партія розвивається в демагогічний інструмент (на що вже звернули увагу Сорель, Парето, Макс Вебер, Острогорський та ін.), що для виборчої перемоги розбурхус найнижчі інстинкти маси, класову неадекватність, зависть і виховус своїх провідників на пересічних, каліповічених уридовців, що, очевидно, не можуть мати широкого політичного кругозору. Планування єгоїстичного партійного апарату вкривало політику все більше і більше як вігілістичну боротьбу організації, для яких „де“ є тільки на те, щоб ними прикривати перед масами свої власні заміри і волю.

(Бергман, Кестлер, Кар, Гейден, Равшніг).

9. З цього пабирає також свого значення закид проти революційности соціалізму. Шульпегер у своєму творі „Капіталізм, соціалізм і демократія“ розвиває цей закид теоретично як доказ, що тільки господарський досвід і господарська необхідність можуть ступеню привести до „соціалізації підприємства“. Всяка соціалізація з допомогою революції і насильства—це „неозріла соціалізація“, як залишок мещанської революційної ідеології державного перевороту. На його думку, якщо соціалізм—наука, то має виходити з фактів і ставити шляхи перед собою, спираючись на досвід.

10. Всі автори, передусім ті, що самі звуть себе соціалістами, погоджуються на тому, що соціалістична ідея і її мета мусить бути піддані обнові. „Без духового відродження соціалістичний рух йтиме далі своїм бюрократичним шляхом аж до прикрого кімши“ (Кестлер). „Робітничтво жде на щось нове. Створити щось нове з старих соціалістичних ідей—це витання духової незалежності, відваги, волі, а в кожному разі часу, Стари партії до нього не надаються і вони зовсім не здібні на це“ (Гейден).

Це була б заміта проти соціалізму. З'ясовуємо чи це все — криза соціалізму десять у невисім становищі

між наукою і вірою. З одної сторони виявилось, що всі раціоналістичні й матеріалістичні теорії—не наукові пересуди, і вони провалились. З другої сторони, витягнення до соціалістичного думання інтуїціоналізму і соціального пророчення, ведення мас при допомозі мітичних, войовничих

тез, опертих на вірі, причинилось тільки до затрати почуття дійсности і до невдач.

Ми живемо у віці криз. Таку саму кризу переживає соціалізм. Він шукає тепер новах шляхів.

Я. ВІЛЬШ.

В театральній студії Йосипа Гірянки

„Пошавсья в зурі“ М. Бронніницького — оформлення сцени мистця архітектора С. Блакитного. На сцені персонажі Кукаса Драко.

З'їзд учителів англійської зони

З ініціативи Відділу науки і вишкоти англійської зони, в Нойштадті відбулися дві учительські конференції: 18-19. вересня для народнього вчительства, а 20-21 — для учителів гімназій.

Народне шкільництво було заступлено 39 делегатами, з 24 головних таборів. Прочитано два реферати: „Програми для народніх шкіл“ — д-ра Ковалів і „Організація навчально-виховного процесу в українській школі на еміграції“ — проф. Явоя.

Учителі гімназій з'їхалися з 12 місцевостей, і було 42 представники. Заступили були 3 повні гімназії — Гайсхау, Галлендорф і Ганновер та 7 таборів, де є поодинокі гімназійні класи. Реферати на ті самі теми вголосили проф. Рабкович і інсп. Бобеляк.

По рефератах і дискусіях, які ухвалили напрям роботи, учасники конференції поділялися на групи: народні вчителі на класові групи, а вчителі середніх шкіл — на предметні групи. Завданням усіх було

переглянути дотепер існуючі програми американської і англійської зон, програми, які виробили поодинокі гімназії чи вчителі, вислухати внески референтів, і пристосувати програми до обставин теперішнього життя, узгодивши, в першу чергу, виховний момент, практичний підхід і усунути матеріал, непотрібний для молоді кожного віку, а, з другого боку, доповнити програми, де матеріал недостатньо охоплено, та узгодити програми поодиноких предметів між собою.

Це завдання виконано в напруженій роботі протягом 4 х днів. Лише деякі предмети ухвалено ще раз переглянути в ширшій комісії фахівців. Загально праця з'їзду провадилась на високому поєзмі і могла б правити за приклад як треба ставитися до загально-громадських справ.

З'їзд відвідали голова УПДК проф. Явоя і дир. Дуцький та д-р Лисак від Обласн. УДК.

Л. Б.

З ЖИТТЯ ТАБОРІВ

Милі гості в Цуффенгавзені

Рідко коли доводиться таборіанам пережити хвилини такого високого духового піднесення і тонкої естетичної насолоди, що їх в дні 2-3 вересня п.р. дало нам у Цуффенгавзені тріо наших артистів: Лідія Гори (сопрано), Галя Ковальчук (піаністка) і Лев Рейнарнович (баритон). Слухаючи цих артистів, ми відчували національну гордість, що можемо займонувати світові очима нашої високої культури в ділянці рафінованої музики, і тільки відчували жаль, що цих осягів не показуємо чужинній публіці.

Подібні хвилини національних гордоців переживали ми тижень перед тим, слухаючи в постанові нашого оперового ансамблю оперу „Мадма Батерфляй“ з панною Носенко в головній ролі, що може зовсім самовільно виступати перед найважливішою публікою на світових столичних сценах. Коли п. Носенко своїм надхленим співом і прозвучав грою в убогій обстановці таборової сцени, в умовах жвавої акустики, зуміла довести слухача до найвищої міри вираженості, то такий самий дар чарівництва ми бачили й у пані Галі Ковальчук, що в таборового нещасного

піаніна, з цієї „дринди“, якою бавляться діти, могла видобути тонкі нюанси Шопенівської В-моделі „Баркаролі“ чи викресати бурю 12-ої раксодії Ліста. Обидві вони виявили тяминню, що справжнього, з Божої ласки, артиста не спільно тільки інструмент чи сцена.

А п. Лев Рейнарнович, цей премилый артист з премилым голосом, що чарував нас як в українським, так (особливо) в чужонаціональним оперовим репертуарі! А дуєт (Л. Гори — Л. Рейнарнович) із „Запорожця“, що викликав жаль у слухача, чому (чому???) нарешті наші артисти не спроможуться виставити що нашу оперу в всіх оперових театрах Німеччини для чужинців, маючи такого, чудового в речитативах Караса, як Рейнарнович!

На превеликий сором нашої таборової публіки, від якої аж ройться на всяких „мечак“ і „футболах“ (не зважаючи на погоду), вона була представлена у величезному цуффенгавзенському театрі на концерті всього п'ятима десятками осіб. Хотілося просто кричати від болочої досади.

Ф. Д.

Більше уваги недепістам

Питання організації матеріальної допомоги висирингованим та взагалі тим, що живуть поза таборами, і досі в незадовільному стані. Дещо роблять місцеві відділи СХС, дещо ОПУЕ, але їхня діяльність і досі не розгорнулася як слід. Досить сказати хоч би про таку діянку роботи ОПУЕ на Вюртембергю, як суспільна опіка. Ще в квітні цього року одержали одяг і харчі для нещасливих, але ті, хто мав би ним керувати, неприпустимо байдуже доставляли до своїх обов'язків. Мало не широким шлала торгівля, хто і як має розподіляти, і лише недавно було розподілено частину тих „баб“. Але одні з повітів Штутгартської області і досі нічого не дістають. Навіть мало кому відомо, де перебуває та частина речей, яка їм доля.

А тим часом велика кількість людей (зокрема родини) складаються лише з жінок та малих дітей) жи-

вуть поза таборами приватно, перебуваючи в великій скруті. Заробітки погані, порядки роботи в місцях не дістанеш, по різних „амтах“ ставляться ворожо: не можна дістати бензину на одяг чи взуття, не хотять говорити про одержання якогось придатного до життя мешкання.

Всі ці справи погіршують і без того тяжкий стан розпорощених по приватках наших людей, майже повністю виключених під час скарпінгів з таборів.

Хотілося б не тільки почути та почитати в пресі красиві слова про чергові з'їзди та наради, зокрема ОПУЕ, а й побачити, нарешті, на ділі їхню роботу. Хотілося б сподіватися, що суспільні опіки нарешті будуть клопотатися не тільки своїми особистими справами, а й людськими, в першу чергу тими безпорадними родинами, що мешкають поза таборами.

В. ГОЛУБ.

РОЗШУКИ

— Рідні, близькі і знайомі із повіту Станіславона, відозніться на адресу „Українські Вісті“ для ВОЗНІЖКА Михайла.

— Анатоль Сидор розшукує двоюрідну сестру Тоню та Ляу Бредакіну, Тоню Піннесу. Адреса: пел. „Укр. Вісті“, Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

— Глаголь Павло, відгукніся для брата Петра на „Українські Вісті“

— Рідні і знайомі, відгукніться на адресу „Українські Вісті“ для Вашеник Дуєл.

— Мартиненко Аркадій, — відгукніся на „Українські Вісті“ для Хоменка Анатолія

— Павленко Іван — відгукніся на „Українські Вісті“ для Лепченка.

— Рідних і знайомих пошукує Жованчик П. Писати на „УВ“.

— Сина Кочергу Івана розшукує Кочерга Дмитро. Писати на „Українські Вісті“ 38-15

— Дикого Гришка, Дикого Пимона, Харківського Василя і Жижку Нестора розшукує Ніна Дика. Göttingen, Westkaserne 22. 47-1

— Остапа і знайомих пошукує Гришин Іван. Regensburg, Ganghofersiedlung, Immelfmannstr. 6. 53-2

— Хто знає про долю Дмитрія Гринька та Тучкова Михайла, востаннє був у Кришині, а також Кіша Сергія, Гринька Микола, Кулика Пилипа та Весель Ванду Петріну, перебувати в Гамбурзі — писати на „Українські Вісті“ 55-3

— Рідних та знайомих розшукує Марта Мантасва. Passau, Sedanstr. 42. 57-3

— Кривих розшукує Стефанія Стабах з Шкорнецьким із Львова (Fähnleinal Ettligen bei Karlsruhe, DP-Lager, Block 2, Zimmer 202. 63-1

— Рідні та знайомі, відгукніться! Скаліш, Friedrichshafen, Flakkaserne. 65-2

Шкорупів, щоб довідатись про Зубченків, розшукує Олійник Володимир і Барвара. Ollivnk W., Bad Wörldshofen, Eichwaldstr. 14. 1-3

Далепо Марію з села Япівка повіт Тлумач, Станіславівщина. Писати на „Українські Вісті“ 2-1

Рідних та знайомих з Харківщини — Межирізький Микола, München-Freiman, Funkenkaserne, Bl. 13a. 4-1
Михайла Остафійчука, Ніколая і Варвари з с. Потічка п. Синти відгукнісь на адресу Шумка Василь, J.R.O. ARRA, Team 1066 Base Labor Comp. Schleissheim 11-1

Багатоюка Р. Хому Ігора і приятелів з Тернопілля — Пальчук Володимир, Schemburn II, 53 Row, Sandbads Camp, Braylou-Selby Yorkshire, Great Britain. 12-1

Рідних і знайомих із села Камішка Мала, пов. Коломия — Остафійчук Михайло номер 362, Straubing, Auebere Passauerstraße 26. 13-1

Батька Гаврила Пригоду. Хто знає дещо про нього, прому зголоситись, Гордія Скубія та інших знайомих пошукує Стефан Пригода, U.M.C.A., agr Kostel Letterston, Pemsb., England. 14-2

ОГОЛОШЕННЯ

У видавничій „Калина“ можна пабути в обмеженій кількості:

1. Великі атласи Штілера, найновіше видання,
2. Шкільні методичні атласи Вагнера, найн. видання,
3. Мапи України та її частин,
4. Шкільні мапи німецькою мовою,
5. Словники „Ліліпути“ по 1200 слів: есп.-нім. і нім.-есп., порт.-нім. і нім.-порт., нім.-пол. і пол.-нім., франц.-рос. і рос.-франц., голлянд.-німецький,
6. Англ.-українські словники (двоичке видання),
7. Англійсько-польські словники і підручники для навчання англ. мови Лінгеншайлта.

Видавництво „Калина“, Людвігсбург, Зеестрасе 26.

Лист до редакції

Високоповажаний п. Редакторе! Просимо надрукувати у Вашому щоденному часописі ось такі рядки: В Ангсбурзі існує в таборі кланганці під назвою „Верховина“, якої не треба мішати з „Українською Кланганцею“ на Ульмерштрасе 7.

Отже, ця „Верховина“, яку веде мабути приладкова в тому ділі людини, вже більш пірочку винна вид. „Калина“ борг за мапу. Не зважаючи на часті нагадування, „Верховина“, чи її власник п. Вашик, все випрочується і обіцяє заплату з місяця на місяць, хоч усі мапи випродані ще взимку. Це тиї людини, дуже частой па еміграції, яка обдурює людей.

Видавництво „Калина“.

ОГОЛОШЕННЯ

За зміст оголошень Редакція не відповідає

Новина для дітей!

Книжка „МАТЕРИНКИ“

Збірка оповідань РОКСАНИ ВИШНЕВЕЦЬКОЇ для дітей, відзначена на конкурсі Об'єднання Письменників дитячої літератури. Набувати в книгарнях. Ціна 5 НМ.

Чи Ви вже маєте?

- Іс. Мазепа: „Підстави нашого відродження“ (170 ст.), ціна 10.— НМ.
- Ів. Багряний: „Тигролови“ — роман частина I і II (310 ст.) ціна 17.— НМ.
- (другу частину висилається теж і окремо (140 ст.) ціна 8,50 НМ.
- • •
- Альманах МУР'у (в ньому в цілості повість Ю. Косача „Еней і життя інших“) (210 ст.) ціна 12.— НМ.
- У. Самчук: „Ювілей Василя Шеремети“ роман ч. II (170 ст.) ціна 9,50 НМ. (першої частина ще не допущено до продажу).
- • •
- „Буря у МУР'і“ — народні панфлети, епіграми (80 ст.) ціна 5.— НМ.
- М. Хустинський: „Атом і його енергія“ (48 ст.) ціна 4.— НМ.
- Ю. Шерех: „Головні правила українського правопису“ (64 ст.) ціна 3.— НМ.

Замовляти:

- В американській зоні: Українська книгарня, München, Dachauerstr. 9.
- В англійській зоні: Григорій Вишневий, Hannover, Mückernstr. DP-Lager Bl. II Zim. 4
- У французькій зоні: Степан Шенделовий, Klässlegg im Allgäu, Emelhofen-Rathaus.

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подано тьасу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100%, валишка.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово. Належну суму слід надіслати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить ДВІЧ НА ТИЖДЕНЬ: у середу і суботу. Приймається передплата: На 1 місяць — 8 НМ „ 3 „ — 24 НМ Ціна окремого тьаса 1 НМ.

Організуйте групову передплату та згодуйтеся для колекторства. — Колекторський збіжжя 20%. — У справах передплати, одержування часопису, зміни адреси тощо — звертатися заочно і особисто до Адміністрації „Українські Вісті“ Administration „Ukrainische Wisti“ Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавничя Співка „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ. Редакція застерігає за собою право скорегувати дописи, а з приводу неадекватності дописів зустріється лише в особливих випадках. — Дописи і листи в редакцію редакційних адресувати по окремим поштово-рам, а Редакція

Redaktion „Ukrainische Wisti“ Neu-Ulm, Ludwigstraße 10

Редактори приймають особисто в редакційному таборі Н. Ульма — Понеділок 8-12 год щоденно, крім субот.

Authorized by European Commission Civil Affairs Division APO 757 — AG 3837 — GEC-AGD — 14 July 1947

Druck: — Ukrainische Zeitung Neu-Ulm — Ludwigstraße 10

«Плачте, веселі, смійтесь понури»
— стряслося лихо в літературі:
Шерех утисся — вертеп на МУР'і!»

„БУРЯ у МУР'і“

ПАМФЛЕТИ - ЖАРТИ - ПАРОДІЇ - ЕПІГРАМИ

Питати в книгарнях, кооперативах, кіосках. Замовляти: „Українська книгарня“, Мюнхен, Дахауерштрасе 9. Книжка має 80 ст., ціна 5 НМ.